

qua compleatur in sua activitate, vel cur potius una quam alia? In his enim et similibus multa dici possent, quæ sufficiat attigisse, ut aliis occasionem discurrendi præbeamus, et considerandi quot difficultates ex prædicta doctrina oriantur.

Refutatur objectio. Naturalia instrumenta raro indigent præmotione ad agendum. — Causæ secundæ simpliciter ab instrumentis differunt. — At (inquiunt) causa secunda non agit nisi ut instrumentum primæ (D. Thomas 1. 2, q. 6, art. 1, ad 3, et 2 cont. Gent., cap. 21, art. 4); sed instrumentum non agit nisi ut motum a principali agente, et ab illo recipiens complementum virtutis agendi per virtutem transeuntem, ut in artificialibus videre licet; ergo. Sed hæc objectio duobus modis peccat. Primo, quia illa generalis propositio, de instrumentis assumpta, in rigore intellecta de motu recepto in instrumento, non est in universum vera; calor enim censetur esse instrumentum formæ ignis aut animæ ad formam substantialem inducendam; et tamen non agit per præmotionem aliquam, quam in se recipiat, ut per se notum est; idem est de phantasmate, si agit ut instrumentum in productione speciei intelligibilis; imo in instrumentis naturalibus raro invenitur hæc præmotio. Neque argumentum, quod in hac re fieri solet de instrumentis artis, est efficax, quia in eis motio speciali ratione est necessaria, quia tota actio horum instrumentorum fit, vel deferendo aliquod corpus per varia loca, ut fit in scriptura, vel pictura; vel impellendo aliud a suo loco, ut fit per serram. Ex his ergo solum sumitur exemplum sensibile ad explicandam subordinationem; non vero argumentum efficax, ut eodem modo fieri oporteat in omnibus instrumentis. Deinde peccat illa objectio, quia causæ secundæ non sunt proprie et in rigore instrumenta, sed causæ principales in suo ordine, quia agunt propria et proportionata virtute, et effectum sibi reddunt similem. Dicuntur autem interdum instrumenta respectu Dei, quasi per quamdam comparisonem, ad declarandam imperfectionem earum, et dependentiam quam a Deo habent. Comparantur autem instrumentis, primo, quia instrumenta solent habere virtutem suam a principali agente, et ita habent causæ secundæ a Deo; secundo, quia principale agens solet aliquando influere in ipsum instrumentum, præcipue si sit conjunctum; et ita Deus influit in causas secundas, non præmovendo, sed conser-

vando illas; tertio, quod actio instrumenti scilicet etiam esse actio principalis agentis; et similiter omnis actio causæ secundæ est etiam actio Dei; quarto, quia instrumentum nititur in sua actione in principali agente: omnia autem agentia creata nituntur in virtute divina; imo dicuntur agere in virtute Dei, quia sunt participationes divini esse, et non possunt simile esse producere, nisi ab eo juventur qui est ipsum esse per essentiam. Et ita exponunt hanc efficientiam causarum secundarum omnes fere auctores, ut ex supra citatis constat, absque ulla mentione fluentis qualitatis (D. Thomas, q. 14 de Ver., art. 1, ad 4 et 5; Scot., in 4, d. 1, quæst. 1, ad ult.).

Superest dicendum de postremo membro, in quo istud prærequisitum prævium ex parte Dei, determinatio causæ secundæ appellatur, de quo in sequente capite, ut distinctius procedamus, commodius tractabitur.

CAPUT VII.

CAUSAM SECUNDAM NON INDIGERE PRÆVIA DETERMINATIONE CAUSÆ PRIMÆ AD ACTIONEM SUAM.

Scopus hujus capituli. — Quæ hactenus diximus communia sunt omnibus causis secundis, etiamsi necessario operentur; hoc vero ultimum de determinatione causæ secundæ, proprium videtur causæ liberæ; ideoque in eo consistit tota hujus rei difficultas, adeo ut, licet cætera falsa sint, ut vidimus, prætermitti possent in Theologia, si cum hoc postremo non conjungerentur, quia per sese non Theologicam, sed Philosophicam doctrinam continent; tamen, quia involvunt hoc postremum, et ad illud viam parant, non potuerunt a nobis breviter transiliri; oportet namque, ut dixi, materiam hanc a fundamentis evolvere. Accedendo ergo ad prædictam determinationem, in hoc capite rem hanc examinabimus, ex generali ratione causæ secundæ; in sequente autem videbimus an, ex speciali ratione causæ liberæ, hæc determinatio necessaria sit.

1. *Naturaliter agentia nulla indigere ad agendum prædeterminatione. —* Principio igitur per se evidens apparet, causas secundas naturaliter agentes non indigere ut a causa prima recipiant determinationem ad agendum, nova scilicet actione distincta ab illa, qua eas in esse conservat. Probatur, quia hu-

jusmodi res, ex vi suarum formarum seu proprietatum naturalium, sunt determinatæ ad unum, et nullam habent intrinsecam indifferentiam; ergo non indigent nova forma aut novo impulsu quo determinantur ad suos effectus. Qua enim determinatione superaddita indiget calor, ut calefaciat potius quam frigeat vel aliquid aliud efficiat, cum ex se sit ita determinatus, ut ad illum effectum sit potens, et non ad alium? Dices interdum has virtutes esse indifferentes, vel potius eminentes ad plura, et indigere determinatione ut unum potius quam aliud efficiant, ut sol, et si quæ sunt aliæ similes causæ. Respondetur hoc imprimis non pertinere ad subordinationem causæ secundæ respectu primæ, quam nunc inquirimus, sed ad speciales alias causarum conditiones. Deinde dicitur hujusmodi eminentiam convenire aliquibus causis superioribus seu universalibus, quæ nunquam possunt facere hujusmodi effectus sine adminiculo aliarum causarum, a quibus ad hos potius effectus quam ad illos determinantur, sive aliæ causæ efficientes etiam sint, sive tantum materiales; hoc enim modo determinatur sol, vel aliquod aliud astrum, ut, cum altero conjunctum, efficiat talem effectum, et conjunctum cum alio, efficiat alium; sic etiam sol exsiccet lutum et liquefacit ceram; et ad eas actiones determinatur ex diversa materiæ dispositione.

2. *Causæ naturales, quæ plures simul edere valent effectus, physice loquendo semper a concavis ad certos effectus arctantur. —* Neque in his effectibus naturalium causarum invenitur major indifferentia; neque continget unquam (physice loquendo) indifferentiam unius causæ non satis determinari ad unum ex consortio aliarum. Dico autem physice loquendo, quia cogitatione fingi potest occasio in qua, causa naturaliter agens sit quodammodo suspensa, ut neque possit simul omnes aut plures effectus facere, quibus æque accommodatur; nec possit ad unum potius quam ad alium determinari. Vulgare exemplum esse solet de lapide perfecte plano, æque perpendiculariter cadente super vitrum, perfecte planum; et de particula ignis perfecte circulari posita in centro terræ. Sed hæc relinquamus philosophis, nihil enim ad rem præsentem referret, aut gratis concedere in his eventibus nullum effectum sequi, propter impedimentum et indeterminationem causæ, aut certe dicere tunc determinari causam secundam a prima, non ex vi generalis subjec-

tionis causæ secundæ, sed ex peculiari indigentia talis causæ. Pertinet enim ad generalem providentiam causæ primæ, ut secundis indigentibus subveniat. Et adhuc, in eo casu, licet non repugnet determinationem fieri per aliquid prævium superadditum causæ (nam facili negotio potest Deus majorem impetum in hac parte imprimere, quam in alia, vel vim agendi intendere respectu hujus effectus determinati), non tamen est hic modus necessarius; nam sola determinatio divini concursus ad hunc effectum potius quam ad alium est sufficiens, ut statim in simili exemplo declarabo.

3. *Objectio. —* Dicitur enim iterum potest, licet non indigeant causæ secundæ determinatione prævia primæ causæ ad talem effectum in specie, tamen indigere illa ad hoc individuum, potius quam aliud producendum. Calor enim ignis (verbi gratia), licet sit determinatus ex se ad producendum calorem, non tamen hunc calorem, vel hunc ignem, et ideo indiget prædeterminari a Deo, ut hunc determinate producat; et hæc necessitas generalis est in omnibus causis secundis, etiam in voluntate libera, quia, etiamsi possit nostra voluntas, proposito aliquo objecto sese ad amandum, vel odio habendum illud, determinare, tamen si amat, quod hoc actum in individuo, potius quam alio amet, non est positum in ejus libertate, sed aliunde provenit, scilicet, ex prædeterminatione divina.

Responsio ad objectionem ex doctrina Thomistarum. — Respondemus tamen imprimis difficultatem hanc objici nobis non posse ab his auctoribus, qui S. Thomæ doctrinam nobiscum profitentur, nam solent hujus scholæ magistri docere hos effectus individuari, vel a materia signata, vel a quantitate, vel a subjecto in quo fit actio cum his circumstantiis, scilicet hoc tempore, loco, etc. Juxta quam doctrinam in præsentem difficultate non oportebit confugere ad determinationem primæ causæ; sed, sicut dicebamus, causam, quæ habet virtutem eminentem ad plures effectus specie distinctos, solere interdum determinari ad unum potius quam ad alium, ex dispositione passi, ita in præsentem dicetur, causam, ex se indifferentem ad individua unius speciei, determinari ad hoc individuum producendum, ex eo quod in subjecto his dispositionibus affecto, ac cum his conditionibus ac circumstantiis operatur.

4. *Facilior responsio. —* Sed, quoniam hæc responsio, licet valde probabilis sit, magnas

habet in Philosophia difficultates, admittimus modo (sive id verum sit, sive falsum) determinationem causæ secundæ, quoad hanc partem, pendere ex voluntate sola primæ causæ; negamus tamen recte inde colligi, hanc determinationem fieri a causa prima per aliquam actionem præviā circa causam secundam, aut ei aliquam rem imprimendo, per quam ejus facultas activa ad hoc individuum limitatur. Primo quidem, quia sola determinatio divini concursus sufficit ad hanc determinationem. Probatur, quia causa secunda nullum individuum potest producere sine concursu Dei; ergo si Deus hic et nunc statuat concurrere cum hac causa, verbi gratia, cum hoc igne, ad producendum hunc calorem in individuo, et non alium, illa erit sufficiens ratio cur illa causa illum effectum singularem producat, potius quam alium; ergo ad hunc finem non est necessaria prævia effectio alicujus qualitatis, vel entitatis in ipso igne, seu causa secunda, ut ab illa determinetur.

5. *Dupleæ modus prædeterminationis physice ad individuorum effectuum productionem explicatur et refellitur.* — Secundo, quia vix potest intelligi quomodo aliter hæc determinatio fiat, addendo ipsi causæ rem aliquam. Duobus enim modis id excogitari potest: primo, per modum impedimenti seu resistentiæ, quia, nimirum, id quod Deus addit causæ secundæ impedit illam, ne alia individua illius speciei possit producere, et solum relinquit illam expeditam ad unum efficiendum. Et hic modus per se est incredibilis, tum quia non apparet quomodo illa qualitas seu entitas possit ligare virtutem agendi ne alios effectus producere valeat; quia nec potest illi resistere, cum non habeat cum illa oppositionem, nec una operetur ad destructionem alterius, nec etiam illam diminuat, aut tollat aliquam conditionem necessariam ad agendum. Tum etiam quia, si aliqua res additur, et illa est unica et ejusdem rationis, non est cur sit illi naturale impedire potius effectum quorundam individuorum unius speciei, quam aliorum; vel (quod mirabilius est) impedire omnia præter unum. Adde hunc modum etiam esse insufficientem in causis liberis in opinione Doctorum cum quibus disputamus, quia ex vi hujus impedimenti non manebit causa secunda determinata quoad exercitium ad illum singularem actum efficiendum, ad quem manet libera et expedita, cum tamen ipsi velint prædeterminationem quoad exercitium debere fieri a causa prima.

6. *Secundus.* — Aliter igitur potest hæc prædeterminatio excogitari per modum additionis et augmenti virtutis activæ; quia, nimirum, illa qualitas seu entitas, aut quovis modo appelletur, addit causæ secundæ quamdam specialem vim effectricem hujus solius individui in illa specie, quæ ita est efficax ut trahat secum causam secundam ad efficiendum illud, potius quam aliud. Nam quia ex entitate superaddita crescit virtus ad efficiendum hoc solum individuum, inde fit ut virtus activa potius se exerat in hoc individuum quam in aliud; et quia non possunt plura simul fieri, ideo alia non efficit. Sed hic modus in causis liberis habet difficultates et gravissima incommoda statim tractanda; quia, cum causa libera ex se sit indifferens, non solum ad individua, sed etiam ad speciem actus, quia potest velle et nolle, non potest illo modo determinari ad individuum, quin etiam determinetur ad speciem. Unde necesse est quod talis determinatio tollat libertatem quoad specificationem; quod si etiam determinet ad exercitium, tollet simpliciter usum libertatis. De causis naturalibus si quis ita sentire voluerit, parum nostra refert, quamvis sine causa aut necessitate ulla multiplicet res et actiones minime necessarias, et eligat modum intellectu difficillimum, nihilque conferentem ad efficaciam causæ primæ. Nam si ipsamet potest determinare causam secundam, solum limitando suum concursum ad tale individuum, et nihil aliud agendo, majoris potestatis et domini hoc esse videtur, quam id facere multiplicando actiones.

7. *Vis activa non est determinata ad unum effectum individuum.* — Accedit quod nulla res, quæ vim habet activam intra aliquam speciem, est ex natura sua determinata ut solum possit agere unum individuum illius speciei, ut patebit discurrendo per omnes virtutes activas, quas nos experimur; ergo si illa qualitas, quam Deus addit causæ secundæ, igni (verbi gratia), est virtus activa caloris, sive instrumentalis, sive quovis alio modo esse fingatur, ex se non erit determinata ad unum individuum illius speciei, sed indifferens ad plura; quomodo ergo ipsa determinabit causam secundam, cum eademmet indigeat alia determinatione? Quod si quis mordicus dicat esse speciale huic entitati, ut suam efficaciam habeat determinatam ad unum individuum, fateor non posse demonstrari hoc esse impossibile, aut implicare contradictionem; tamen, cum non pos-

simus nos philosophari nisi ex virtutibus activis quas experimur, et alioqui nulla ratio nos cogat ad admittendum tale genus virtutis activæ, immerito, et præter omnem convenientem philosophandi rationem, fingetur. Præsertim, cum necessarium consequenter sit dicere, quoties variatur actio causæ secundæ, variari etiam hanc entitatem, quam Deus in illam præfundit. Itaque, quoties novum lignum admovetur igni, toties necesse est ut Deus novam qualitatem aut novam rem, determinantem ignem, ipsi conferat; et similia possent facile inferri, quæ sine causa quilibet philosophus concederet. Sed de naturalibus causis hæc sufficiant, quæ non erunt inutilia ad facilius intelligenda ea quæ de liberis dicenda sunt.

8. *Colligitur idem de voluntate dicendum, quod dicitur de aliis causis naturalibus.* — Ex his ergo recte concluditur voluntatem nostram ex sola generali ratione causæ secundæ, non indigere hac prædeterminatione, nisi in ea aliquid proprium et singulare ostendatur, ob quod illam requirat. Quod sane non erit facile ostendere; quia, sicut in cæteris causis naturaliter agentibus, ita et in voluntate sufficienter salvatur subordinatio voluntatis ad Deum, ut primam causam, per dependentiam essentialē quam ab illo habet, non solum in esse, sed etiam in operari, ratione concursus necessarii superius explicati; ergo ex vi hujus subordinationis non est necessaria alia motio divina prædeterminans; ergo, per se loquendo, non est necessaria ad actum liberum voluntatis. Probatur hæc ultima consequentia, quia non est minus potens voluntas ad exercendos actus sibi connaturales, quam sint aliæ causæ naturales ad actiones suas; nec potest singularis aliqua ratio in voluntate inveniri, ob quam hæc determinatio ad voluntatis actus necessaria sit, potius quam ad actus reliquarum causarum. Quod in sequente capite fusius ostendendum est.

CAPUT VIII.

VOLUNTATEM CREATAM OB LIBERTATEM SUAM NON INDIGERE PHYSICA ET INHÆRENTE PRÆDETERMINATIONE UT OPERETUR.

1. *Fundamentum firmiter quo innixi prædeterminationem hanc defendunt adversarii.* — Habet voluntas creata, quatenus libera est, proprietatem peculiarem, ratione cujus as-

serunt contrariæ sententiæ defensores, omnino necessariam illi esse dictam prædeterminationem, nimirum ob indifferentiam ejus. Unde in hunc modum argumentantur, et hoc existimant esse efficacissimum suæ opinionis fundamentum: a causa indifferente et indeterminata non potest definitus prodire effectus; sed voluntas, positus omnibus requisitis ex parte objecti et intellectus, ac suarum virium, est indifferens ad hunc vel illum actum eliciendum; ergo prius, saltem natura, quam aliquem definite eliciat, oportet ut ab aliquo determinetur; ergo a Deo, quia nec ab alia causa potest determinari, etenim nullam habet efficaciam in ipsam voluntatem; neque a se, quia semper ante determinationem ab alio receptam invenietur indifferens, ac proinde insufficientis ad determinationem faciendam. Unde probatur prima propositio assumpta, in qua vis tota rationis consistit: primo quidem, quia repugnat eandem facultatem ex se esse indifferentem, et seipsam determinare, quia determinatum et indifferens contradictionem involvunt. Secundo, quia causa indifferens est quasi incompleta, ut in unum effectum potius quam in alium exeat; neque ex parte ejus potest ulla ratio reddi, cur ab illa effectus manet determinatus; ergo oportet ut complementum et radix talis determinationis aliunde proveniat, et antecedit effectus determinationem, ut illius principium et causa esse possit.

2. *Novum illius argumenti robor.* — *Id explicatur amplius.* — Quod si objicias, quia hac ratione probaretur etiam Deum ipsum nihil posse efficere, nisi ab alio prius determinetur, quia de se est causa indifferens, respondent roborando rationem factam, quia Deus, cum sit ex se indifferens ad hos effectus potius quam ad alios, se determinat absque alio superiori determinante, ex infinita perfectione et eminentia, a qua habet, ut non solum sit liber, sed etiam ut sit primum liberum nulli superiori subordinatum; ergo talis modus operandi nulli voluntati creatæ convenire potest. Alias, si voluntas creata etiam posset se hoc modo determinare, unaquæque esset quoddam primum liberum et primum initium suæ determinationis, nec in ea subderetur Deo, quod est contra singularem Dei excellentiam.

3. Tandem declaratur, quia vel voluntas creata determinatur ad hunc effectum potius quam alium, quia vult; aut potius vult hoc determinate, quia prius est ad hoc volendum